

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. május 6.
(csütörtök)**

Horváth Géza

AZ ÚJ ÉLET KAPUJÁBAN

Énekek: 168; 510

Alapige: ApCsel 9,1-19

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel magasztalunk, hogy bűnbánó szívvel borulhatunk most eléd, mint irgalmas Úr elé, aki késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. Hadd köszönjük meg neked, hogy nem igazságod szerint bántál ma sem a világgal és a te népeddel, hanem a te irgalmas szíved szerint, jóakarattal voltál ma is hozzánk. Ezért kelhetett fel a nap, és ezért futhattuk meg ezt a mai napot is. Köszönjük neked hálaadással, hogy anélkül, hogy ezt kértük volna, te már a világ teremtése előtt elhatároztad, hogy a te egyetlen áldott Fiaddal, Jézus Krisztussal ki fogod tárni a szívedet, és befogadsz bennünket kegyelembe, dicsőségbe, örömbe, békességbe, nyugalomba. Balga szív az, Urunk, amely nem akar menni, amely nem keresi ezt a nyugalmat és ezt a békességet. Balga szív az, amely megkeményíti magát a te akaratod előtt. Hallván hall, de nem ért, és meg nem tér, mert kemény az ő szíve, ahogy mondja Ézsaiás próféta.

Hadd köszönjük meg neked, hogy ma este is az ige köré gyűjtesz bennünket. Áldunk téged azért, hogy napról napra kinyithatjuk a Szentírást, kapunk belőle üzeneteket. Engedd, Urunk, hogy ezt hívó szívvel, alázattal tegyük, és legyen bennünk az a vágy, hogy szólj, Uram, mert ha nem te szólsz, akkor a szó legfeljebb fülig ér, de szívig nem mehet! Ezért kérünk, hogy ma is áldd meg ezt a csendes estét, ott, ahol éppen hallgatjuk a mai ige üzenetét. Kérünk téged, Urunk, hogy tégy bennünket egy néppé, egy sereggé Jézus Krisztus és a Szentlélek által, amely téged magasztal és téged dicsőít, mert méltó vagy erre, hogy téged illessen szívünk minden hódolata. Köszönjük, hogy meghallgatod a te gyermekeid imádságát.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a Cselekedetek könyve 9. fejezetének egy hosszabb szakaszából olvasom, az 1. verstől kezdődően:

„Saulus pedig még fenyegetéstől és öldökléstől lihegve az Úrnak tanítványai ellen, elmenvén a főpaphoz, Kére ő tőle leveleket Damaskusba a zsinagógákhoz, hogy ha talál némelyeket, kik ez útnak követői, akár férfiakat, akár asszonyokat, fogva vigye Jeruzsálembe. És a mint méne, lón, hogy közelgete Damaskushoz, és nagy hirtelenséggel fény sugárzá őt körül a mennyből: És ő leesvén a földre, halla szózatot, mely ezt mondja vala néki: Saul, Saul, mit kergetsz engem? És monda: Kicsoda vagy, Uram? Az Úr pedig monda: én vagyok Jézus, a kit te kergetsz: nehéz néked az ösztön ellen rúgódoznod. Remegve és ámulva monda: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Az Úr pedig monda néki: Kelj fel és menj be a városba, és majd megmondják néked, mit kell cselekedned. A vele utazó férfiak pedig némán álltak, hallva ugyan a szót, de senkit sem látva. Felkele azonban Saulus a földről; de mikor felnyitá szemeit, senkit sem láta, azért kézenfogva vezeték be őt Damaskusba. És három napig nem látott, és nem evett és nem ivott. Vala pedig egy tanítvány Damaskusban, névszerint Ananiás, és monda annak az Úr látásban: Ananiás! Az pedig monda: Ímhol vagyok Uram! Az Úr pedig monda néki: Kelj fel és menj el az úgynevezett Egyenes utczába, és keress föl a Júdás házában egy Saulus nevű tárzusi embert, mert ímé imádkozik. És látá Saulus látásban, hogy egy Ananiás nevű férfiú beméne hozzá és kezét reá veté, hogy lásson. Felele pedig Ananiás: Uram, sok embertől hallottam e férfiú felől, mily sok bosszúsággal illeté a te szenteidet Jeruzsálemben: És itt is hatalma van a főpapoktól, hogy mindazokat megkötözze, kik a te nevedet segítségül hívják. Monda pedig néki az Úr: Eredj el, mert ő nékem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok, és Izrael fiai előtt. Mert én megmutatom néki, mennyit kell néki az én nevemért szenvedni. Elméne azért Ananiás és beméne a házba, és kezeit reá vetvén, monda: Saul atyámfia, az Úr küldött engem, Jézus, a ki megjelent néked az úton, melyen jöttél, hogy szemeid megnyiljanak és beteljesedjél Szentlélekkel. És azonnal mintegy pikkelyek estek le szemeiről, és mindjárt visszanyeré látását; és felkelvén, megkeresztelkedék; És miután evett, megerősödék.”

Kedves testvérek, azt hiszem, mindannyian találkoztunk már azzal, hogy rendezvényeken vagy esküvőkön manapság különösen divat úgynevezett rendezvényszervezőt fogadni, aki az egészet megszervezi, lebonyolítja, irányítja. Amikor ezeket az ígéket a napokban olvastuk, az jutott az eszembe, hogy a legcsodálatosabb rendezvényszervező a mi Istenünk – bocsánat ezért a kifejezésért, de szeretném, ha e mögött a tizenkilenc vers mögött is meglátnánk, hogy – aki mindent rendez és szervez, az az Úr! Itt nem emberek szerveznek vagy rendezkednek. Nem emberi akaratok teljesülnek, hanem Isten rendez; szervez; irányít; embert megtérít; újjászüli; embereket, atyafiakat összehoz egymással; rajtuk keresztül útmutatást ad.

Azt mondja az ige: majd ott megmondják neked, mit kell cselekedned. Tehát, minden mögött, amit most olvastam, a mi élő, hatalmas, kegyelmes, irgalmas Istenünk áll. Mit kellett szervezni? Mit kellett megrendezni? Először is azt, amit a Cselekedetek könyvében innentől kezdve olvasunk majd, a pogánymisszió elterjedését. Isten úgy határoz, és úgy dönt, hogy Izrael után a pogányok felé fordul: barbárok, görögök és más pogányok felé, akik nem ismerik a törvényt, a mózesi

szokásokat, az Ószövetség liturgiáját, de akik majd életre jönnek, és az Újszövetség gyülekezetének egy jelentős részét fogják alkotni.

Amikor a 9. fejezetet elolvassuk, akkor látjuk, hogy Isten ennek a pogánymisszióknak mintegy megteremti a személyi feltételét. Munkaerőt von be, szolgálattévőt hív és küld el ebbe a munkába. Igaz, hogy még Péter is működik, hiszen Kornéliuszhoz ő fog elmenni, de utána Pál apostol kapja azt a kivételes feladatot, lehetőséget és szolgálatot, hogy vigye az Úr nevét a pogányok közé. Sok-sok kilométert fog megtenni az apostol lábbal, szekérrel, hajóval, szárazföldön és vízen, tehát az akkori kor eszközein vitte az evangéliumot egyik helyről a másikra. És ott, ahol az evangélium meggyökeresedett, ahol az evangélium előtt Isten megnyitotta a szíveket, ott emberek lettek hívővé és alakultak meg a gyülekezetek.

Nagyon szeretem azt a példát elmondani, hogy a középkorban fél London úgy égett le, hogy kigyulladt egy galambdúc. Az égő szárnyú galambok, amikor szétrepültek nagy ijedten, akkor a kis parazsakat, a lehulló kis, égő tollakat elhagyták, amelyek ráestek a nádtetős házakra, és a nádtetők rögtön lángra lobbantak. Ahhoz, hogy a pogánymisszió elinduljon, először az kellett, hogy valakinek a szíve felgyulladjon égő hittel, élő reménységgel, a Krisztus iránti szeretettel. Úgy, ahogy az egyik általam nagyon szeretett lelkipásztor mondta valamikor: tüzet csak tűzzel lehet gyújtani! Ezért az Úr lángra lobbantott egy életet: Pál apostolnak, Saulusnak az életét, szívét. Élő hittel és új szívvel ajándékozta meg, hogy aztán majd ő is tüzet tudjon gyújtani.

Tehát, itt kezdődött a pogánymisszió. Pál apostol később olyan csodálatos leveleket ír a gyülekezeteknek Isten Szentlelkének ihletésére, és amikor akár gyülekezeteknek, akár magánszemélyeknek írt páli leveleket olvasunk, mindig gondolkodunk arra, hogy az a sok csodálatos levél azért keletkezhetett éppen rajta keresztül, mert az történt vele, ami történt a damaszkuszi úton, Isten ott szülte újjá, ott indult az ő élete.

Érdekes, hogy nem Gamáiel lábainál indult, pedig az akkori kornak a legnagyobb rabbiját hallgatta, a legjobb egyetemre járt – ma így mondanánk –, és mégsem ott indult a pogánymisszió, hanem a porban. A damaszkuszi út porából indult a pogánymisszió, amikor egy ember porba hullt Isten irgalmas szeretete előtt, és onnan kelt fel! Pál apostol egész életével vallja: amiről beszél, amiről ír a gyülekezeteknek, amiről tanít, azt ő mind úgy tudja elmondani, mint személyes tapasztalatot. Mint aki valóban átélte, hogy Isten kegyelme hozzá nem lett hiábavaló. Ezért amit ír, az nagyon hiteles, mert Isten tanítja meg rá, és saját élete példázza Isten újjáteremtő munkáját és irgalmas hatalmát.

Bizonyára sokan ismerik a gyülekezetben a „Keskeny úton” című könyvet, amelyet annakidején mi a kollégiumban még éjszaka olvastunk. Átütő papírra gépelték, és úgy kaptunk egy-egy példányt. Nagyon örültünk, amikor 1990-ben már ki lehetett adni nyomtatott formában is, és emlékszem, én magam is ezer darabot adtam el belőle. Ennek a könyvnek egy részletét hadd mondjam el, ha valaki nem olvasta, hogy kedvet csináljak hozzá! Ezt feltétlenül el kell olvasni, szívesen kölcsönzünk is belőle!

Azzal kezdődik ez a regény az ébredés korából, hogy egy fiatal teológus lelkipásztor, aki teológiából doktorált, kimegy a gyülekezetbe, és nagy remények-

kel, nagy vehemenciával kezd hozzá a szolgálathoz. Aztán megrökönyödve tapasztalja, hogy egy fizikai munkás, a gondnoka, aki egy nagyon komoly hívő ember, a Bibliát jobban ismeri, az ige előtt alázatosabb. Van üzenete, tud mit mondani belőle. Végül a könyv azzal fejeződik be, hogy Isten kegyelme ezt a lekészt is nagy nyomorúság, nagy mélység után mégis újjászüli.

Azt ragadjuk meg a történetből, testvérek, hogy a lelkész azt gondolja, hogy ő mindent tud, de amikor kikerül a gyülekezetbe, akkor észreveszi úgy titkon, hogy a legfontosabbat nem tudja! Hogy Jézus Krisztusnak a Golgotán égő szeretetéről igazán nem sok mindent tud, de az a gondnok, aki sokkal kevesebb iskolát végzett, és hozzá képest sokkal kevesebbet tanult, valahogy magasabban van a lelki életben!

Hát valahogy így van itt Pál apostol, aki a teológia doktora, a jog, a filozófia és különböző tudományok doktora, de mégis ott indul el az élete igazán, a damaszkuszi út porában. Erről tesz bizonyosságot: üldöztem Krisztus egyházát, és onnantól kezdve, hogy Valaki, Jézus Krisztus megszólított engem, tudom, hogy mi a kegyelem. Még a hitetlen világ tudatában is ott van ez a történet, amit úgy emlegetnek, hogy „pálfordulás”. A világ is használja ezt a szót, anélkül, hogy a legtöbben tudnák, mi ennek az eredete. Arra szokták mondani, ha valaki például hirtelen megváltoztatja a véleményét. Eddig „a”-t mondott, most meg „b”-t mond. Eddig fehér volt neki valami, most meg fekete.

Tulajdonképpen itt először is nem azt látjuk, hogy Pál fordult volna meg, hanem ha a Biblia alapján mi az élő Isten kegyelméről beszélünk, akkor Istennek Pálhoz való odafordulásáról kell beszélnünk. Itt nem Pál fordult meg, hanem az isteni kegyelmes szeretet, egy mennyei energia megfordította az ő életét. Az Úr azt mondja neki: „nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod.” Tehát, Pál apostolnak semmi kedve nem volt megfordulni, Istennek viszont úgy tetszett, hogy megfordítja az életét, és véghezviszi azt, amit elgondolt.

Ebben az odafordulásban, megszólításban láthatjuk azóta mi is a magunk Isten általi megkeresését, az Úrtól való megszólíttatásunkat és elhívásunkat, mert minden hívőt azóta is így fordít meg Isten. Nem pont ezen a módon, nem pont ilyen körülmények között, de a lényeg ugyanaz: amely életet testben élünk – ahogy fogalmazza az ige – most már az Isten Fiában való hitben fogjuk élni. Tehát a körülmények mások, ahogy Isten egy-egy embert újjászüli, de a lényeg, a belsőt tekintve ugyanaz: az Úr az, aki megfordítja az életünket. Jézus így fordult oda Péterhez, a tanítványokhoz, Zákeushoz, a samáriai asszonyhoz, és így fordult oda hozzád és hozzám.

Azt a régi tant először talán Pelágiusz tanította – aki a IV-V. század fordulóján élt brit szerzetes volt –, hogy az ember szabad akaratából dönt Isten mellett vagy Isten ellen. Ezt azért mondom, mert ma is nagyon sokan vannak, akik úgy gondolják, hogy az ember szabad akaratából dönthet Jézus Krisztus mellett vagy ellene. Vagy befogadja úgymond Jézust, vagy elutasítja az Urat. Szeretném elmondani a testvéreknek, hogy Pelágiusz korában még voltak jó teológusok, akik az ígét nagyon értették, és azok erre a tanra azt mondták, hogy „kérem, ez eretnecség”. A 431. évi efezusi zsinat így ítéli el ezt a tant; Augusztinus így bélyegzi meg a pelágiánusi tanokat: ez ellentmond a Szentírásnak.

Vajon itt Pál apostol nem kényszer alatt cselekszik? Nincs neki szabad akarat arra nézve, hogy mit akar cselekedni, hanem valaki rendezi az ő életét. Valaki megszólítja, elhívja. Valaki gondoskodik arról, hogy leessen a lováról, odahulljon a porba, és hogyha rugódozna az ösztöke ellen, végbe viszi azt, amiről később Péter apostol azt mondja, hogy „újjászült minket élő reménységre”. Isten újjászülő munkája az, ami itt történik, testvérek! Teljesen mellékes, hogy Pál ezt akarja-e vagy sem, Pál befogadja-e az Urat vagy sem, hanem sokkal inkább arról van szó, hogy az Úr belép az életébe.

A mi életünkbe is így lépett be Krisztus. Így jelentette be az igényét ránk. Én is így éltem át annakidején, és remélem, hogy a testvérek is így élték meg, amikor Isten bejelentette az igényét, és amikor megértette a Szentlélek által velünk, hogy ez azt jelenti: „Vágyat, célt a múltnak adtam, Nincs már bennem vak remény”, hogy vallhassam: „mégis gazdag úr maradtam”. Amikor úgy látszik, hogy mindent elvesztettem, akkor lettem gazdag, mert Isten és a menny enyém! Amikor földre hulltunk, nemcsak mi hulltunk a porba, hanem földre hulltak a bálványaink, a reményeink, azok a váraink, amelyet mi magunknak felépítettünk gondolatban vagy valóságban, és elkezdődött egy új élet. Tehát, Isten rendezte!

Szeretném, ha belecsozálnátok velem együtt ennek a rendező hatalomnak az erejébe, és ez a rendező hatalom ma sem változott, ugyanaz ma is. „Nem változik: az Ő, És az lesz, aki volt!” Nála nincs változás vagy változásnak árnyéka, ezért ma is Isten rendez. Nem úgy van, hogy Isten pihen, vagy Isten talán nem csinál semmit.

„Nem szunnyad, és nem alszik az Izraelnek őrizője”, hanem folyamatosan rendezi az életünket, ha kell, megszólítja az övéit. A Rómabeliekhez írt levél 10. fejezetében olvashatjuk, hogy akiket elválasztott, azokat el is fogja hívni, meg is igazítja, meg is szenteli, és meg is dicsőíti. Tehát, Isten az ő munkáját véghezviszi, amit eltervezett a világ teremtése előtt – mondja az Efézusbeliekhez írt levél 1. fejezete.

Amikor Saul a damaszkuszi úton ment, akkor jött el a pillanat. Fenyegéstől és öldökléstől lihegve ment Damaszkuszba, hogy az Úr tanítványait a főpaptól kért levél felhatalmazása alapján összefogja és börtönbe zárja. Lássuk meg, testvérek, hogy Isten nem azért könyörült Pálon, mert olyan nagyszerű ember volt, hanem annak ellenére könyörült rajta, amilyen volt! Amikor Isten bennünket elhívott, nem azért hívott el, mert valamilyen kiválóságok lennénk a hitben. Hanem elmondhatjuk – és remélem, velem együtt ti is el tudjátok mondani –, hogy akkor hívott el Isten, amikor semmi szeretetre méltó nem volt bennünk. Pál maga mondja, hogy üldözte a Krisztus egyházát fenyegéstől és öldökléstől lihegve. Gondoljuk meg, hogy milyen bosszú volt ebben az emberben! Milyen vérszomjas lehetett az apostol! Mennyire gyűlölte a hívőket! Még börtönbe is vettette őket, asszonyokat és gyerekeket is, jóérzés egyáltalán nem volt benne.

Tehát, innen látjuk az ige igazságát, hogy „könyörülök, akin könyörülök”, és mi nem mondhatjuk, hogy „ezen az emberen miért könyörülsz, az ilyenben mit láatsz, Uram?”, mert akinek szabad döntése van, az egyedül a mi hatalmas Urunk, a mi áldott Istenünk! Hatalma volt arra, hogy Pál apostolt megfordítsa. Nem azért, mert alkalmas a szolgálatra, hanem azért, mert tudta, hogy majd alkalmassá fogja tenni. Később majd ő is vallja, hogy a mi alkalmas voltunk Istentől van, mert ő

nem alkalmas rá. Hiába a papír, a végzettség, az iskola, meg a diploma, a szolgálatra nem alkalmas!

Ó, testvéreim, ha megértenék ezt sokan ma, akik belemerülnek a nagy tudományokba! Persze, ez nem jelenti azt, hogy nem érdemes tanulni, mert mi is tanulunk életünk végéig talán, hanem azt, hogy ne abban bízz, mit tudsz! Az embernek abban kell bíznia, hogy mire tanít meg Isten. Lehet, hogy nem az iskola-padban fogja ezt tenni, lehet, hogy nem a teológián. Isten megteheti bármikor, bárkivel, hogy eljuttatja és alkalmassá teszi arra, amire elhívta.

Akkor Pál remegve és ámulva mondta: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Innen láthatjuk, hogy újjászületett az apostol. Bár a Biblia azt a címet adja ennek a fejezetnek, hogy „Saul megtérése”, mégis jobban szeretem azt a kifejezést, hogy „újjászületés”. Honnan tudjuk? Onnan, hogy Jézust Úrnak nevezi, és Jézust senki nem nevezheti Úrnak, csak a Szentlélek által. Tehát, Saul életében már ott van a Szentlélek. Már azért tudja kimondani: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Parancsodra várok, Uram! Várom a napi parancsot! Várom a heti menetrendet! Várom, mit kell, hogy csináljak! Tehát, Isten megajándékozta a Krisztussal.

Aztán tovább csodálhatjuk Isten szervező munkáját. Azt mondja: „kelj fel, és menj be a városba, ott majd megmondják neked, hogy mit kell cselekedned!” Valóban be fog menni a városba, a gyülekezetbe, ahol testvérek, atyafiak körülveszik, vezetik, tanácsolják, védik, óvják, segítik, és innentől kezdve, az apostol szíve-lelke összeforr a gyülekezet hívőivel. Itt kezdi Damaszkuszban, aztán később, ahogy megy tovább a városokba – Korinthusba, Efézusba, és még egy csomó helyre, – micsoda kapocs köti össze a filippi gyülekezet hívőivel az apostolt! Mennyire kívánczik a rómabeli gyülekezet hívőire: „Annyiszor el akartam már menni hozzátok!” Végül majd elmegy, és ott is csodákat él át.

Újjászületésekor nem tud meg mindent egyszerre, de „majd ott megmondják neked, hogy mit kell cselekedned”. Nem azért, mert a damaszkuszi gyülekezet tudja, hanem azért, mert Isten majd azokat is kezelésbe veszi, azokat is vezeti, tanácsolja Lelke által, hogy mit mondjanak az apostolnak. Micsoda rendező munka! Azt mondja: „Vala pedig egy tanítvány Damaskusban, névszerint Ananiás, és monda annak az Úr látásban: Ananiás! Az pedig monda: Ímhol vagyok Uram!” Tudniillik amikor megszólítja: „Kelj fel és menj el az úgynevezett Egyenes utcába, és keress föl a Júdás házában egy Saulus nevű tárzuszi embert, mert ímé imádkozik.” Én mindig úgy olvasom ezt, hogy „most már imádkozik”. Olyan nagy csoda volt, hogy ez az ember elkezdett imádkozni!

Az újjászületés egyik jele az, hogy valaki elkezd imádkozni: most már imádkozik; ímé imádkozik; lásd meg, hogy imádkozik! Ananiás nem akar menni: „Uram, olyan sok rosszat hallottunk róla! Tudjuk, ez az ember azért jött ide, hogy elvigye a hívőket, hogy megkötözze, börtönbe vesse!” Isten meggyőzi Ananiást, mert tovább tart szervező, rendező akarata. Megdolgozza ezt a kedves tanítványt, aki nem egy próféta ott, nehogy azt gondoljuk! Én mindig úgy gondolom ma is, hogy ez egy egyszerű hívő ember, aki szereti az Urat, és szeret az Úrral beszélgetni. Aki őszintén elmondja az Úrnak az aggályait, a félelmeit, a kétségeit is. Aki enged Isten akaratának, enged Jézusnak. „Monda pedig néki az Úr: Eredj el, mert ő nékem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok, és Iz-

ráel fiai előtt.” Akkor Ananiás elment, mert az Úr meg tudta győzni, ő pedig szeretete annyira az Urat, hogy engedjen neki. Véleményt változtatott. Ez is egy „pálfordulás”: aki nem akart menni, az egyszer csak elmegy. Isten őt is megfordította, odafordította az apostol, Pál felé.

Amikor Ananiás bement a házba, azt mondta: „Saul, atyámfia, az Úr küldött engem.” Erről mindig azt gondolom: Uram, ez a Bibliának az egyik legszebb mondata, mikor bemegy ez az ember, aki ott találja Saul, és azt mondja neki: Saul, atyámfia! Isten mit mond neki? „Van ott egy tárzuszi ember, aki ímé, imádkozik.” Tehát azt mondja neki az Úr, hogy „egy Saul nevű tárzuszi ember”, és mire odaér Ananiás, már azt mondja neki: Saul, atyámfia, az Úr küldött engem! Talán így is mondhatnánk: testvérem, az Úr küldött engem! Megint csak bele kell csodálkoznia Saulnak – igaz most nem írja az ige, hogy remeg és ámul, de egész biztosan elámult azon –, hogy milyen mennyei hatalom, milyen rendező elv, milyen szervezés van itt! Belecsodálkozhat Saulus megint abba, hogy az Úr szervezi meg az ő továbbvezetését.

Az a csodálatos, hogy Isten nemcsak ráigazítja lábunkat a keskeny útra, hanem azon vezetni is akar. Azon jön velünk az Úr, mellénk szegődik, mint az emmausiak mellé, és célba fog bennünket vezetni. Tehát, nem úgy van, hogy Isten újjászül valakit, aztán magára hagyja. Isten egyetlen gyermekét sem hagyja magára, akit újjászül. Mit tesz? Ad mellé valakit. Valakihez odaviszi, vagy valakit odavisz mellé, aki az első lépéseiben őt támogatja és irányítja.

Ennek az igének az üzenetét, testvérek, úgy szeretném megfogalmazni, hogy legyél hálás velem együtt azért, hogy annak idején Isten mellénk is rendelt egy vagy több ilyen Ananiást, mert bizonyos, hogy így volt! Sokszor elmondom, hogy azt a gyülekezetet nagyon szerettem, ahol felnőttem, ahol hallgattam fiatalként Istennek az igéjét. Jobbára már majdnem mindenki elment a mennyei hazába közülük, de ma is hálás szívvel emlékszem azokra az idős bácsikra, nénikre vagy középkorú férfiakra, nőkre, akik ilyen Ananiásként léptek mellém, szerettek, és vittek engem. Ez olyan jó dolog, testvérek, ezt nem lehet sehol máshol megtapasztalni!

Lehetnek földi egyesületek, szervezetek, sportszövetségek, bármilyen egyesületek, én is voltam horgászszövetség tagja, de én ott ezt nem tapasztaltam. Ez csak a gyülekezetre jellemző. Ez csak a hívőknek az Istentől kapott ajándéka. És ha mi már érett hívők vagyunk, akkor keressük és vegyük komolyan, hogy – ha mellénk Isten állított valamikor valakit, mint Ananiást –, kinek lehetünk mi az Ananiásai! Kihez kellene nekünk odamenni úgy, hogy „Saul, atyámfia, az Úr küldött engem!” Leküzdve ellenérzéseket, unszimpátiát, fenntartást, vagy a múlt árnyait elhessegetve, hogy ki volt ez az ember, mit csinált, mert lehet, hogy Isten mellé akar küldeni és állítani, mint Ananiást, hogy mi legyünk az ő támogatói, mi segítsük őt a keskeny úton!

Leszel-e valakinek az Ananiása? „Én nem magamtól jöttem. Én nem azért jöttem, mert erre felindított engem valami, hanem az Úr küldött engem. Én követségben vagyok.” Ó, testvéreim, járjuk így a mi földi utunkat követségben, küldetésben! Ez a követség és ez a küldetés élethosszig tart, mindig készen valami újra, valami másra, de legyünk úgy, ahogy a 399. dicséret írója mondja: „Ímhol vagyok, édes

AZ ÚJ ÉLET KAPUJÁBAN

Uram, Istenem, Kész vagyok mindenben néked engednem! Oda megyek, ahova parancsolod, Akár tűzre, akár vízre akarod.”

Legyen így életünk az Úr kezében! Ne vegyük át tőle a rendezést, a szervezést, hanem fogadjuk el alázattal, csendesen, hogy ő a legnagyobb rendező és a legnagyobb szervező, hogy amikor megérkezünk az ő dicsóságába, akkor boldogan mondhassuk: mindent jól cselekedett!

Ámen.

Imádkozzunk!

Drága Urunk, olyan nagy ajándék, hogy élő Úr vagy, azért, mert tudjuk, hogy ma is te szervezel és te rendezel mindent! Köszönjük, hogy ma is életeteket szülsz újjá ott, ahol akarod. Odaküldöd az evangéliumot és szolgálóidat, akik hirdetik, ahova te szánod. Köszönjük neked, hogy ma is a világ sok-sok táján hirdetik a te szent nevedet, drága evangéliumodat, a keresztről szóló beszédet, mely némelyeknek boldonság, de azoknak, akik megtartatnak, Istennek ereje.

Köszönjük, hogy hódolhat előtted a mi lelkünk, és újból megerősödhetünk. Jó rád bízni egész életünket, utunkat, sorsunkat, akaratunkat, mert te mindent jól cselekszel! „Bölcs a te végezésed, Ha áld, ha sújt karod.” A te szándékaid igazak, áldottak, javunkat szolgálják és munkálják. Kérünk téged, Urunk, úgy használj bennünket mások mellett, miközben hálát adunk, hogy nekünk is voltak ilyen Ananiásaink! Akik egy-egy helyzetben, életkörülményben megszólítottak bennünket szeretettel, és már a szavuk, az általuk küldött ige felemelt, megbátorított, vagy éppen megvigasztalt bennünket. Kérünk téged, hogy küldj bennünket mások mellé, akiknek szükségük van arra, hogy mi legyünk az ő bátorítóik, vigasztalóik!

Kérünk téged, Urunk, hogy áldd meg betegeinket gyógyulással, reménységgel, és vigasztald gyászolóinkat! Áldd meg az érettségizőket ezekben a napokban, vagy akik a felvételre készülnek! Különösen hadd kérjünk gyülekezetünk fiataljaiért, de az egész országban a te népedért, a te gyermekeidért, akik tőled várnak és remélnek áldást és segítséget is ezekben a napokban! Kérünk, hogy áldd meg éjszánkát és a holnapi napunkat is!

„Vezess utadon, magad légy az út, melyen lelkünk a halálból életre jut!”

Ámen.

510,1-3 ének

1. Ó, lelkem szent napsugara! Ahol te vagy, nincs éjszaka.
Bár földi köd szakadna fel, S látás elől ne fedne el.
2. Ha csendes est szememre száll S szelíd álomharmat szítál,
Gondoljam azt, Egyetlenem: Nyugodni jó a szíveden.
3. Reggeltől estig légy velem, Nincs nálad nélkül életem;
Légy velem, ha az éj leszáll, Nélküled rémít a halál.